

מוטיב
אין בהמשכים

טירוף חושים

צ'רנה שולמנוביץ'

גיליון 6

יוני 2021, סיון ה'תשפ"א

היא יושבה לבדה, לא הפריעה לאף אחד בפינה משלה. מקופלת, רועדת, כלואה בתוך העולם שנכפה עליה. היא לא רצתה להיות כזו אך המציאות שלה הייתה אחרת בתוך העולם האכזרי שלה היא נכנסה בהדרגה לטירוף, בלי שום סיכוי לצאת מזה. פעם היא לא הייתה כזו, היא הייתה ילדה רגילה לחלוטין עד שהחלומות תקפו אותה. אז היא יושבת בפינה שלה, מדברת לעצמה, לא מתקרבת לאף אחד, כלואה בתוך החלום שלה. היא בוכה, צועקת, נלחמת אבל אף אחד לא מקשיב לה יותר.

שוב פעם תרופות אך גם הן הפסיקו להשפיע מזה חודשים ושוב היא נגררת בכוח לעולם שאינה רוצה להיות חלק בו. לפעמים היא נזכרת בילדותה וחיוך קטנטן מופיע בזוית הפה שלה אך לרוב היא בוכה ללא הפסקה. כמה סבל אפשר לסחוב על הכתפיים, לפעמים נדמה שהיא סוחבת את כל סבל האנושות על כתפיה. פעם היא הייתה יפה, צעירה ועכשיו היא נראית כמו גוויה שקמה לתחייה.

ניסיתי לעזור לה, לדבר איתה אך היא הייתה תוקפת אותי בכל פעם. שנים עברו והיא עדיין כאן בלי שאף אחד יידע עליה כלום כולל שמה האמיתי, הרי כאן היא בסה"כ עוד חולה. העולם השתנה אך היא עדיין כלואה בתוך משבצת זמן בעבר. איני מוצא דרך לעזור לה, אני אמור למצוא לה פיתרון ואיני מצליח להגיע אליה. ניסיתי כבר את כל השיטות, חוץ משיטה אחת. דרך ההפנוט אוכל לגלות מהגורם לה להסתגר בעולם שונה. הזמנתי אותה שוב לטיפול כבכל יום במשך השנתיים האחרונות, היא מסתכלת דרכי, ממלמלת דברים אך לא עונה. שוב פגישה שהתבזבזה, אוף כל כך מרגיז שאני לא מצליח אפילו במעט לעזר לה...משהו בה לא עוזב אותי, אני חייב למצוא פיתרון.

שעת ערב, יושב במשרד מחכה שתגיע לעוד פגישה. הרגשתי שגם היא הוצה לספר, להפסיק להילחם ולמצוא פיתרון. פעמים רבות מידי היא ניסתה לספר לי, קראה לי ובסוף אחרי מילה אחת מיררה בכי עד שהפגישה הסתיימה. השעות עברו והערב הפך ללילה, הכוכבים נצנצו מבעד החלון הטבע ממשיך בדרכו וכאן בחדר הה מרגיש לי כל-כך חנוק בלעדיה. הייתי בדרך לצאת מהמשרד כשראיתי אותה מגיעה מהמסדרון. היא נכנסה למשרד בלי להוציא מילה, רק מבט ארוך של ייאוש ובקשה לעזרה.

נעלתי את הדלת ומיד מבטה הוסט לעברי.

- " אל תדאגי אני כאן בשביל לעזור לך. מה השם שלך?"

אין תשובה, שאלתי שוב והיא, שום תנועה רק מביטה דרך החלון ובוכה בלי להוציא רחש. חיכיתי דקות ארוכות מביט בה מרחוק, נותן לה להתרכז בכאב שלה. לפתע היא לקחה דף ועט שהיו לידיה ורשמה בכתב רועד את שמה - איזבל, שם יפה לאישה יפה. היא החזיקה בידיה תמונה ישנה של נערה והושיטה לי אותה יחד עם שמה.

- "זו את?" היא הנהנה לחיוב.

בחורה יפה, חייכנית, מלאת חיים שונה מאוד מהבחורה המיובשת, מפוזרת ועצובה שישבה מולי.

- "אני רוצה לנסות הפנוט עלייך, אולי זה יעזור יותר. את מוכנה לשתף פעולה?" אין תשובה, צריך הרבה סבלנות איתה. שאלתי שוב והפעם סובבתי את מבטה אליי, היא הנהנה לחיוב. הכול התנהל בלי דיבורים.

- "יקירתי אני צריך שתדברי, אני מקליט את השיחות שלנו ועל כן הסכמתך צריכה להישמע בקול רם". סביר היה להניח שהיא תברח מהמשרד כי בכל פעם שניסיתי לדובב אותה היא ברחתה מהמשרד או ברחתה עוד יותר אל תוך השקט שלה. היא הביטה בי עם העיניים החלשות והעייפות שלה, ובקול רועד וחרוישי היא הגתה לראשונה מזה שנים את המילים - " כן אני מסכימה".

הייתי בהלם, שנים של עבודה ועכשיו ניצחון. היא רצתה שיעזרו לה. הושטתי את ידיי בזהירות כדי להעבירה לספה, היא הושיטה ידיים רזות וחלשות ובצעדים עדינים התיישבה בספה.

בידה הקפוצה שמת לי כי היא מחזיקה משהו בחוזקה, שעון או שרשרת. לקחתי את השעון וביקשתי ממנה להתרכז אך ורק בתנועת השעון. - "איזבל, תתרכזי בקול שלי" הקול שלי הפך להיות עבה, נמוך, מונוטוני, מרגיע ומרדים.

- "התרכזי איזבל בקול שלי, את מרגישה רדומה ונכנסת בהדרגה לתרדמה עמוקה...את תעני על כל השאלות שאשאל אם ברגע שתשמעי מחיאת כף את תתעוררי".

ראיתי אותה איך היא לאט נרדמת, היא ניסתה להילחם אך ההפנוט היה חזק ממנה. זוהי השעה, סוף סוף היא הגיעה עכשיו אני יכול להתחיל לעזור לה. נשמתי עמוק, שמרתי על אותה נימת קול וביקשתי ממנה לספר לי על הילדות שלה. מיד עלה על שפתיה חיוך ממכר.

- "הייתי ילדה רגילה, תמיד חברותית לכולם ואוהבת מאוד לעזור לאחרים. אהבתי לטפס על עצים בילדותי, הייתי מוקפת בחברים ובעיקר כשהלכתי לישון שום דבר לא הפריע לי. כל-כך כיף לחיות בלי הנטל של כל העולם עלייך, בלי דאגות ובלי להרגיש את האחריות האיומה על כל העולם". המילים שוב הפכו להיות מבולבלות, היא התחילה שוב למלמל בלי הפסקה. משהו גרם לה לחשוב על תקופה יותר מאוחרת בחייה.

- "איזבל תתרכזי בקול שלי, קחי נשימה את במקום בטוח. מתי הרגשת לראשונה שינוי?"

"איני זוכרת בדיוק את הזמן, השינוי קרה בהדרגה. לקראת גיל 16 התחלתי לחלום חלומות ממש רעים. חלומות על אנשים לא מוכרים שיום למחרת הייתי רואה את שמם במדור הפטורים בעיתון. חלומות על רצח, דברים לא מובנים, חלומות פוגעניים שאי אפשר להתעורר מהם, לא מסוגלת לסבול לראות אותם אבל הם לא נעלמים."

"ניסית לחפש עזרה? מתי זה החמיר איזבל?"
היא לא ענתה. פתחה את העיניים לרווחה....חשבתי לרגע כי ההפנוט לא הצליח אך היא המשיכה לדבר בלי קשר לשאלות ששאלתי, כאילו באותו הרגע היא חלמה חלום וסיפרה לי עליו בפרטי פרטים.

" כל החלומות מתחילים אותו הדבר, אני מתהלכת בשדה קרב, דם, צרחות, רוצחים, מתים, אנשים שזועקים לעזרה...אני מתקדמת בלי חד עד שאני מגיעה למראה ענקית ושם אני רואה אותה. אישה בגיל העמידה, היא מתקרבת אל החלון, עולה על המעקה וקופצת מקומה שמינית אל מותה. דם מתפזר לכל עבר ואני מתבוננת המדרכה השטופה בדמה...". דמעות עגולות ושקופות נזלו מעיינייה תוך כדי. כל כך כואב לי לראות אותה ככה, עם השנים למדתי גם לאהוב אותה. עכשיו שאני מתחיל להבין את הבעיה או לפחות את חלקה אני אוכל לעזור לה ולתת לה כלים להתמודד עם המראות הנוראיים הללו. שהיא רואה בחלומות. שוב היא התחילה למלמל, מחאתי כף והיא התעוררה. מבט שקוף אליו אבל דבר אחד ברור – היא הייתה מודעת לחלוטין לכל מה שנאמר לי תוך כדי הטיפול דבר שהוא יוצא דופן בדיוק כמוה.

" מספיק להיום איזבל, שמענו די והותר, הגיע הזמן לחזור לחדר ולנוח. אם תרצי את מוזמנת לבוא אליו מחר בערב שוב נמשיך מאיפה שהפסקנו".

היא התבוננה בי בעיניים טובות ובמהירות המשיכה לעבר חדרה. חזרתי למשרד, חיוך מרוח על פני...סוף סוף הצלחתי להגיע אליה היום אפשר גם להרשות לעצמי לשתות משהו.

בבוקר פתחתי את העיתון כבכל בוקר עובר על הכותרות, ללא תשומת לב מרבית עד שלפתע בזווית העין תפסה את עיני כתבה על אישה בגיל העמידה שקפצה מקומה שמינית ברח'...

ליבי החל לדפוק במהירות, הרגשתי את הדם זורם בעורקי, משהו בכתבה הזאת הבהיל אותי כמעט. האם זה ייתכן? החלומות שלה נבואיים ובגלל זה הטירוף שלה?.

פחדתי לחשוב שאכן זה העניין כי אם כך הסיפור הרבה יותר מסובך משנדמה לי. לא יכולתי להתאפק, קרעתי את הדף ומיד יצאתי אל זירת הפשע. כיוון שהייתי בעברי גם רופא במשטרה נתנו לי לעבור ללא בעיה. צילמתי את הבניין וחזרתי מיד אל בית החולים. לא יכולתי לחכות לערב...ניגשתי אל איזבל שישבה כרגיל בפניה...מכווצת אל תוך עצמה. בזהירות רבה הושטתי לה את התמונה. היא הסתכלה ארוכות בתמונה ודמעה בודדה זלגה על לחייה.

- " זה הבניין שראית בחלום? זה מה שראית במראה הענקית?"

- " כן דוקטור, זה הבניין!".

היא דיברה! היא תפסה את ידי בחוזקה ובצורה רהוטה, כזו שאף פעם לא דמיינתי שאשמע אותה היא דיברה אליי.

- " אני צריכה עזרה, אל תנטוש אותי כמו האחרים, אל תחשוב שאני משוגעת, אני לא....".

מישהו התקרב והיא כמו קסם השתתקה ולא רצתה לומר מילה. ליבי דפק בחוזקה משהו אחר קורה לי, אני מרגיש רגש של חיבה עזה משתלט עליי ובי נשבעתי כי אני אעזור לה לצאת מהמצב הזה. שנים של ניסיונות בלתי פוסקים, אם זכיתי לאמון שלה אני לא אאכזב אותה. חיכיתי לשעות הערב בכל יום כאילו חיי היו תלויים בלהציל אותה. הכוכבים נצנצו מעבר לחלון, הייתי עמוס במחשבות, הטבע ממשיך כאילו שום דבר לא השתנה. הכוכבים מנצנצים, הירח זוהר כבכל לילה אבל משהו אצלי השתנה.

שמעתי את צעדיה המהירים עוברים במסדרון, היא נכנסה למשרד שוב ללא מילים, כפופה ואסופה. נכנסתי אחריה נעלתי את הדלת, אפילו שכבר ידעה שזה בסדר עדיין מבטה ישר הוסט אליי.

- " שלום איזבל, הייתי שמח לשוחח איתך על התמונה שנתתי לך היום בבוקר. את חושבת שזה אפשרי?"

- " אין על מה לדבר דוקטור, היה לי חלום רע כמו תמיד והוא התגשם... אני לא שולטת בזה".. היא צעקה בעודה לופתת את ראשה בחוזקה בין שתי ידיה. הדיבור שלה היה רהוט וברור, הקול שלה היה עדין יותר, הצרידות כמעט ונעלמה הייתה הרגשה שמהו נפתח - לרגע גם עם כל הקושי היה הבזק של תקווה.

- " אני מנסה להבין אבל לא כל-כך מצליח איזבל. את יודעת שזה לא בשליטתך... את מבינה את זה אז למה הטירוף הזה שאוחז בך.. יש משהו שאת לא אומרת לי?"

- " אני לא יכולה לדבר על זה דוקטור, גם לא איתך".

לפעמים הייתי רוצה להרים ידיים, לזרוק הכול, להסתובב ולא לחזור אבל אהבתי אותה והפריע לי שהיחסים בינינו כל-כך מרוחקים, אבל קודם כל צריך לעזור לה!

- " איזבל את חייבת להיפטר מהמטען הזה שמכביד עלייך, תרשי לי להקל עלייך ולו במעט. תתמודדי עם הכאב שלך! אני פה כדי לעזור לך, את לא לבד!"

- " איך שאני רואה את זה, עדיף לי להיות מטורפת מאשר לספר לך את מה שקרה לי".

- "כמה שנים את כאן, איזבל?"

- " אף פעם לא רצית לצאת?, לראות את העולם בחוץ?, אולי לראות את המשפחה?"

- " בשביל מה?...המצב שלי לא השתנה. אני עדיין חולמת את אותם החלומות, במילא אחזור לכאן מיד. ועל איזו משפחה מדובר? היא גיחכה..המשפחה שמעולם לא הגיעה לבקר אותי והתכחשה אליי?"

- " מה גרם לך כל-כך הרבה סבל?, מה גרם לך לרצות להסתגר בעולם אכזרי של פגיעה עצמית?"

- " אולי טעיתי... אולי אתה לא יכול לעזור לי".

- " לא! אל תלכי איזבל, אני מבטיח לעזור לך! הבאת את השעון כיס שלך?".

- " כן, הוא תמיד איתי".

- " אני יכול לשאול של מי השעון הזה?".

- " הוא היה שייך לאדם שהיה כל מהות חיי, אדם מאוד יקר לי". דמעות שוב שטפו את פניה היפות, הצטערתי שאני צריך לגרום לה כל-כך הרבה צער. אך משהו בתוכי היה בטוח כי השעון הוא הדרך להבין מה קרה לה. לקחתי את השעון ושוב הפנטתי אותה, היא שכבה רדומה על הספה, לחייה רטובות מהדמעות אך היא פסקה מלבכות. התחלתי לשאול אותה שאלות:

- " איזבל, למי שייך השעון שאת כל הזמן סוחבת איתך?".

- " הוא שייך לאחי, היה לי אח דוקטור. הוא נעלם ואני אשמה והכול אם

רק...". היא נשמה נשימה עמוקה מלאה בכאב והמשיכה לדבר.

- " השעון מזכיר לי אותו...תמיד מדייק, אף פעם לא מאחר...אילו היה מאחר רק הפעם...".

שוב היא הפסיקה ושוב הבכי הנוראי שקורע את ליבי, הרגשתי שאני מדמם מלשמוע אותה כואבת כל-כך אבל הייתי חייב להמשיך. שאלתי אותה לאן הוא היה צריך לאחר והיא המשיכה את הסיפור.

- " אתה מבין, אני הרגשתי שמהו רע הולך לקרות, חלמתי על זה ובכל זאת קבעתי להיפגש עם הנרי בתחנת הדלק הישנה ברחוב רוטשילד בשעה שתיים בצהריים. לפני שהגעתי, אמרתי לאימא שלי שאני מרגישה שמהו רע הולך לקרות, אבל היא כמו תמיד ביטלה ואמרה שזה סתם צירופי מקרים. חלמתי על פיצוץ אבל לא יכולתי לעשות כלום. אולי אם הייתי מספיקה להזהיר אותו אך הבנתי מה יקרה רק כאשר הגעתי למקום והיה כבר מאוחר מידי, ראיתי אותו מחכה לי...תמיד מדייק אף פעם לא מאחר".

שקט דממה, דמעות לא מפסיקות לרדת...אני ניגש אליה, מחזיק לה את היד ולוחש לה...

- "איזבל, יקרה תהיי יותר מדויקת, מה קרה בדיוק?".

- "מה לא מובן! נשמעה צעקה מחרישת אוזניים, הכאב הפך לכעס...הייתי בצד השני של הכביש. ניסיתי לצעוק לו, לנופף בידיים אבל הוא בסך הכול נופף לי בחזרה עם החיך הטיפשי שלו! ברגע שהגעתי לרמזור הבנתי שהחלום שלי הוא על תחנת הדלק הזו, ממש עכשיו!!!... לפתע נשמע רעש מחריש אוזניים של פיצוץ, נפלתי על הרצפה לא מסוגלת לעכל או לשמוע...ראיתי את גופתו עפה באוויר מותירה אחריה רק את הזיכרון שלו, מנופף לי לשלום".

- "את מאשימה את עצמך?"

- "איך אני יכולה לחשוב אחרת, אני ידעתי שמהו רע הולך לקרות, יכולתי להזהיר אבל שתקתי כי פחדתי שיחשבו שאני משוגעת! אחרי האסון אימא התחילה לחשוד בי, היא לא רצתה לדבר איתי וחייתי כמו זרה בבית שלי. הייתי מספרת לה כל פעם על עוד מקרים, לא הייתי מוכנה לשתוק יותר ותראה לאן זה הוביל אותי".

- "אימא שלך אשפזה אותך כאן איזבל?"

- "הם הגיעו באמצע הלילה, חטפו אותי מהמיטה, שמו עליי שקית והביאו אותי לכאן. עברתי אין ספור חקירות של הרופאים כאן וכולם הגיעו לאותה מסקנה עם אימא שלי...שאני משוגעת ויש לאשפז אותי".

- "איזבל כשתשמעי את מחיאת הכף שלי את תתעוררי".

מחאתי כף ואיזבל התעוררה, היא קפצה עליי וחיבקה אותי. ליבי הלם בחוזקה והרגשתי כל-כך טוב להיות קרוב אליה. פעימות ליבי נעשו מהירות יותר. נבהלתי שהיא תרגיש את ההתרגשות שלי ולכן הרחקתי אותה.

- "ניפגש מחר איזבל ונמשיך לדבר..בבקשה תקראי לי בשמי הפרטי - נעים מאוד קוראים לי ג'ק".

הפגישות הבאות היו נעימות יותר, הדיבור שלה נעשה רהוט יותר והיא בטחה בי יותר ויותר. חיכיתי לכל פגישה כאילו חיי היו תלויים בהן, שום דבר לא עזר ושום תירוץ לא היה תקף, אני מאוהב!.

אני זוכר את התקופה הזו כעל התקופה היפה בחיי, היא הגיבה לא פעם על האהבה שלי כלפיה ואני מאמין כי היא הרגישה אליי הרבה יותר מסתם חיבה, למרות שמעולם לא העלינו זאת בשיחה.

כאן אני מסיים את כתיבת הדו"ח שלי ואת סיפורה של גיבורה אחת שהצלחתי לעזור לה ובלי לשים לב היא עזרה לי הרבה יותר....

מצאתי את היומן שלו זמן קצר לאחר שהודיעו לי כי ג'ק נהרג בתאונת דרכים. יכולתי להזהיר, אבל שוב פחדתי למצוא את עצמי מסוממת וכלואה. עכשיו זה תלוי בי להמשיך את הדו"ח שלך יקירי ולספר את סיפור הגיבורה כמו שצריך. זה נכון, באמת התחלתי להתאהב ברופא. הפגישות שלנו נהפכו להיות נעימות יותר, רגועות יותר כיוון שהחלומות הפסיקו להטריד אותי, עד אותו לילה שבו ג'ק נעדר מהמשרד. אני זוכרת בבירור את ההרגשה כאילו כל גופי נשרף, את ההרגשה של הפיצוץ, הכאב והזעקה לעזרה.

שוב הם נכנסו באמצע הלילה, קושרים אותי למיטה, לא מקשיבים לצעקות שלי... המילים נהפכו למלמולים ושוב נעשיתי רגועה יותר, ואז שוב הכאב הצורב של האש כנגד גופי מאכלת את העור, לא יכולתי להילחם בזה הדמעות זלגו ואז הוא הופיע לפני. תחילה חשבתי שאני הוזה, מדמיינת אותו לידי אך לאט הכאב עבר אליו. עכשיו הוא זה שנשרף מול עיניי ואני הייתי קשורה ולא יכולתי לעזור לו, "הוא נשרף!" ... חזרתי על המשפט הזה ללא הרף אבל אף אחד לא הקשיב. "הוא נשרף!" ... שמעתי את זעקותיו, הרגשתי את הכאב הבלתי פוסק של האש ששורפת את גופו, ראיתי את עורו מתכווץ ומתנפץ לנגד עיניי... הוא הפך לאפר ואני הייתי קשורה ולא יכולתי לעשות דבר.

עכשיו שאני כותבת את הכול ומסתכלת על אותו לילה נורא, אני לא יודעת מאיפה היו לי את הכוחות בכדי להילחם על החירות שלי. אני לא אפרט על תהליך ההחלמה שלי כיוון שהוא שולי מדי בשבילי או בשביל הדו"ח הזה שאני ממשיכה לכתוב. לאחר הוועידה הרפואית האחרונה קיבלתי את החופש חזרה ויכולתי לראשונה מזה עשר שנים לצאת לעולם.

צדקת ג'ק, המציאות שלי אכן שונה משל אחרים ואומנם לא בגלל ה"כישרון" שלי כפי שנהגת לקרוא לחלומות שלי אלא בגלל שאיני יודעת איך להתחיל לחיות בעולם שאיני מכירה. עברה כבר שנה מאז אותו לילה, החלומות לא עוברים והתחושה של שליטה בחיי לא עוזרת לי בכלל. הזיכרון שלך כל-כך טרי בשבילי ג'ק. הבכי לא עוזב אותי לשנייה ואני יודעת שאני חייבת לעשות משהו.

היה זה בוקר מעונן, במבט ראשון נראה כי הגשם עוד רחוק מלהגיע אבל טיפות קטנות הרטיבו את החלון. ישבתי בפיג'מה מן יום פינוק. היה לי ספל של קפה חם ביד והמחשבות נדדו הרחק מהמקום שישבתי בו. לפתע צלצול טלפון פילח את האוויר כמו כדור בהפתעה והקפיץ אותי ממקומי, הקפה נשפך וברחה לי קללה. עניתי מבלי רצון, המספר על הצג לא היה מוכר לי.

- הלו? , זה הקטור, מי מדבר?

- "זאת איזבל, תוכל בבקשה לעזור לי?"

קולה נשמע שבור. לקח לי כמה שניות לחבר בין השם, לאדם, למה שאני יודע עליה. ג'ק דיבר עליה המון בפעמים שנפגשנו.

- "אם אוכל לעזור, בשמחה"

- "מצוין, אחכה לך בבית הקפה הישן בפינה, אתה בוודאי זוכר אותו".

איני יודע למה, זאת פגישה שלבטח חיכיתי לה מבלי להבין מדוע היא הייתה כל-כך חשובה לי. יצאתי מהבית, פתאום הייתי מאוד ער לעצמי. הטלתי ספק בלבוש שלי, אולי יותר מידי רציני, אולי פחות מידי מקצועי...משהו בפגישה הזו הרגיש לי לא נוח.

הגשם פסק, העננים פינו את מקומם לשמש שחיממה את דרכי לבית הקפה שבפינת הרחוב. בדרכי, עברתי דרך בית החולים לחולי נפש וגופי התמלא בצמרמורת. הכול נראה בדיוק אותו הדבר, בניין גדול, קודר ומנוכר.

כל-כך שונה בתוך הנוף העירוני של בניינים מעניינים, צבעוניים, מעניינים מבחינה ארכיטקטית, ובאמצע עמד הבניין הקודר הזה.

הגעתי ראשון לבית הקפה, התיישבתי בפינה כך שתהיה לנו פרטיות. מהתיאורים של ג'ק איזבל הייתה מאוד חרדתית, הכול נראה לה מאיים, לכן פינה שקטה נראתה לי מקום טוב להתחיל בו. הבטתי לרחוב שהיה הומה אדם, אנשים עברו ממקום למקום, חלקם היו שקועים בשיחת טלפון עסקית וקולנית. המכוניות נסעו במהירות וצפרו, הרחוב היה מלא חיים.

מהצד הרחוק של הכביש ראיתי אישה דקיקה, לבושה בשמלה אדומה הדוקה לגופה. שיער חום ארוך וגלי נופל על גבה ומתבדר ברוח החורף הקרירה ומעיל שחור שהיה פתוח לרווחה. נעלי העקב השחורות שנעלה הרעישו עד שהגיעה אל בית הקפה, הייתה קלילות מהפנטת בצעדיה והלב שלי דפק בחוזקה. זאת וודאי בל חשבתי לעצמי, תמיד עם חותמת של נוכחות מאז שחזרה לחיים.

היא נכנסה למסעדה עם חיוך ענק על השפתיים, שיניה הלבנות הסתדרו כמו פנינה הזוהרת באור השמש שבדיוק הפציעה מבעד לעננים. שפתיה היו מרוחים באודם אדום בוהק שמתאים לשמלה ובעודי בוחן אותה מכף רגל ועד הראש, היא נעמדת מולי ועל פניה לפתע הופיעה דאגה.

היא גוללה באוזני את סיפור חייה ולפתע הבנתי למה ג'ק התאהב בה, היה בה קסם אמיתי, היא הייתה אמיתית, פשוטה וכנה. שוחחנו ארוכות, הבנתי בדיוק איך היא תשתלב בקבוצה, המציאות שלה שונה משל כל העולם וכך כל אחד בקבוצת התמיכה שאני מנהל. הם מנסים לעזור במידת האפשר, הם עוברים ליווי וטיפולים יומיים והוא הציע לי להצטרף לקבוצה.

הפגישה הסתיימה בהצלחה, אני מצאתי את המקום שלי סיבב אנשים שהמציאות שלהם דומה לשלי ולפתע יכולתי להרגיש לראשונה בבית. יכולתי להיות אני, בלי להחביא, בלי לשחק, בלי להתנתק מהסביבה. עם השנים הצלחתי לעבור תהליך ולהיות מדריכה בקבוצה.

זה בשבילך יקירי, למענך ג'ק שלי אולי ככה אוכל להמשיך את המאבק שלך את המאבק שלנו יקירי. אז הנה אני כותבת את הדו"ח הראשון שלי והוא בעזרתך, נראה לי כי נשלחת אלי כמו מלאך לעזור לי. אני עדיין מחפשת את הגורל שלי בחיים ואת המקום שלי בעולם הזה – למענך ג'ק היקר שלי הדו"ח למענך ובשבילך!

טירוף חושים | צ'רנה שולמנוביץ'

הגיבורה, דמות נשית חזקה אך מעורערת, מתמודדת עם חוסר היכולת שלה לקבל ולהתמודד עם השדים והחלומות שפוקדים אותה. באופן כללי הסיפור נוגע ברצון של כל אחד ובטח של הדמות הראשית להיות "נורמאלי". אך מה הוא אותו "נורמאלי" שאנחנו כה שואפים להגיע אליו, ההבנה כי היא לעולם לא תהיה נורמאלית בעיני כולם. סיפור על קבלה עצמית וכוחות נפש עצומים. הסיפור מבוסס על דמות אמיתית וגם העלילה בחלקה אכן לקוחה מן המציאות יחד עם קטעים נרחבים שהם פרי דמיונה של הכותבת.

צ'רנה שולמנוביץ', בת 37.

נפש חיה ובוועטת המנסה לגלות את העולם ואת עצמה דרך הכתיבה. אימא לשני ילדים ונשואה באושר. גננת במקצועה, מאוד מסורה ואוהבת את העבודה ואת הקסם שיש בילדים. כותבת מאז ומעולם. רוב חייה כתבה למגירה חשוכה עד לפני שנה שהקורונה הגיעה ויצרה אצלה מפנה בחיים. היתה לה הזדמנות להתחבר לעצמה ולמילים. היא הבינה שבמילה הכתובה יש תדר של ריפוי וחשוב שהמילים יהדהדו הלאה, ויגעו בלבבות של אנשים בדרך לריפוי.

*****

הסיפור מפורסם אצלנו ברצף לראשונה באופן בלעדי.

*****

חפשו את מיזמי מוטיב השונים גם ב:

יצירת קשר:

דואר אלקטרוני: info@motiv-magazine.co.il
וואטסאפ: 054-3371373
אתר אינטרנט: www.motiv-magazine.co.il